

WONEN

Elk weekend gaan we op bezoek bij iemand die inspirerend woont.

Deze week: fotografie **Frieke Janssens** en haar stadswoning aan de Mechelse Dijle.

SCHOMMELEN AAN DE DIJLE

Met de rivier als achtertuin, Mechelen als voortuin en een weelderige daktuin op hun huis, kunnen Frieke Janssens en haar gezin bijzonder goed wennen aan het stadsleven.

Door **Katrien Elen** Foto's **Mr Frank**

Wie woont hier?

— Frieke Janssens: 'Ik woon hier samen met mijn partner Joeri en onze dochter Jackie (7).'

Waar wonen jullie?

— 'In het centrum van Mechelen. Ik groeide zelf op in hartje Brugge en herinner me hoe fijn het voelde dat je overal met de fiets naartoe kon. Ik wilde voor mijn dochter hetzelfde. Joeri komt van het platteland, maar ook hij is ondertussen gehecht aan de stad.'

In welke zin is deze woning anders dan jullie vorige woning?

— 'Ons vorige huis was een architectenwoning

van Roger De Winter uit 1969. Op een bepaald moment hadden we een architect gevonden om die te verbouwen, maar we kregen het niet over ons hart om iets te veranderen aan het origineel. Hier hebben we wel alles gestript ... met diezelfde architect, Hansi Ombregt.'

Waar zitten jullie het liefst?

— 'Als de zon binnenvalt via de lichtkoepel, krijg ik in de keuken echt een vakantiegevoel. In de zomer leggen we daar als zonwering rieten matjes op, waardoor het licht voor een spel van lijnen zorgt. Extra gezellig.'

Hoe ontvangen jullie gasten?

— 'Meestal zetten we ons aan het water, dimmen we de lichten, steken we de gaskachel aan en leggen we een plaat op. Oh, en ik hou ook veel van kaarsjes.'

Wat zou je volgende keer anders doen?

— 'De trap van blank staal. Die is wel heel glad. We zijn er nog niet afgevallen, maar je moet telkens toch voorzichtig zijn. Ik weet wel dat je er van die strips op kan plakken, maar dat vind ik niet zo mooi.'

Wat raad je iedereen aan?

— 'Een heetwaterkraan. Heel handig als je veel thee drinkt. En bij uitbreiding: onze hele keuken, een ontwerp van de familie Fierens. Zij hebben over

alles nagedacht. Zo hebben ze op het laatste ogenblik de positie van de oven en microgolf gewijzigd, omdat wij de microgolf vaker gebruiken. Anders dan veel mensen hebben we ook geen eiland. Wij missen dat niet. Anderhalve meter werkblad is voor ons ruim voldoende en zo winnen we open ruimte, wat praktisch is, want ik doe vaak fotoshoots bij ons thuis.'

Mag er hier rommel rondslingeren?

— 'Ik ben nogal minimalistisch ingesteld. Ik hou van orde. Als ik niet thuis ben, stuurt Joeri me soms een foto van een rommelige eettafel. Hij eet zonder de tafel eerst leeg te maken. Hij zet zijn bord gewoon tussen zijn laptop en papieren. Dat kan ik niet verdragen. Nu, onlangs was Jackie jarig en hebben de slingers en ballonnen hier nog zeker een week gehangen. Als ik weet dat het tijdelijk is, kan ik me daar wel overheen zetten.'

Wat zullen jullie nooit wegdoen?

— 'De Lifesteel-sofa van Flexform. We hebben hem nu zo'n dertien jaar, maar hij ziet er wel vijftig jaar oud uit. Het leer is niet behandeld en zit dus vol vlekken, en hij is volledig verkleurd door de zon. Dat geeft een toffe uitstraling. Wij gaven hem een plek aan het water. Mooie meubels moeten trouwens niet altijd designstukken zijn. Zo staat er hier een ladenkast uit de kringloopwinkel waarvoor Joeri indertijd 500 Belgische frank heeft betaald.'

VERBOUWEN IS VASTBIJTEN, WONEN IS LOSLATEN

Ondanks de vele brute elementen hechten Frieke en Joeri aan een fijne afwerking. Voegen moesten perfect gevuld worden en de dikte van de vloer werd tot op de millimeter berekend. 'We wilden een bureau installeren op een tussenverdieping', vertelt Frieke. 'Omdat de plafonds niet hoog genoeg waren om twee verdiepingen te creëren, moest de vloer zo fijn mogelijk zijn. We kozen daarom voor silex, een dunner alternatief voor de traditionele betonvloer. De plaatsing was echt millimeterwerk.' Die drang naar perfectie zorgde er ook voor dat er al eens iets opnieuw moest worden gedaan. 'Zo vonden we dat de keuken te wit geschilterd was. Het resultaat was te koel. Daarom zijn we voor een iets grijzere tint gegaan. Voor veel mensen lijkt het nog steeds gewoon wit, maar voor ons ziet het er totaal anders uit. Het is dus niet omdat het hier ruw oogt, dat de details niet belangrijk zijn, integendeel.' Een woning renoveren en de oude elementen bewaren kost bovendien tijd. 'Afbreken is veel makkelijker. Je doet wat kapwerk en je bent klaar. Moulures onbeschadigd weer tevoorschijn toveren van onder vijf lagen behang is een uitdaging. Wij – en dan vooral Joeri's vader Willy – hebben uren geschraapt, gaten gevuld en oude muren geïmpregneerd zodat ze stofvrij zijn. Veel mensen staan daar niet bij stil als ze ons huis zien. Ze zien een bewust vuil gelaten plafond en denken dan soms dat ons huis niet af is. Maar er gaat heel wat onzichtbaar werk aan vooraf om die industriële look te bekomen.'

EEN TUIN DIE JE AF KRIJGT

Overall in huis staan planten. Op het dak liet het gezin zelfs een tuin aanleggen, een werk van tuinarchitecten Bart Haverkamp en Pieter Croes. De planten zijn Frieke's territorium. 'Joeri zou wellicht gewoon tegels op het dakterras hebben gelegd. Ik vind het leuk om zoveel groen te hebben midden in de stad. Om de paar weken trek ik tijd uit om

planten te verpotten en Jackie helpt me geregeld om onkruid te wieden. Ze kan het ondertussen herkennen, dus dat is handig.' Hoewel hun vorige huis een grote tuin had en grensde aan een bos, zit Frieke nu veel meer buiten dan vroeger. 'In onze inpandige tuin aan het water heerst een microklimaat. Vanaf maart is het er aangenaam vertoeven. Een stadstuin is bovendien veel meer behapbaar dan een tuin op het platteland. Vroeger was er altijd wel iets te doen: bladeren vegen, hagen scheren ... Nu kan ik soms echt vaststellen: het is in orde. Dat is bemoedigend.' Jackie speelt liever binnen in de grote keuken. De schommel in de woonkamer is haar lievelingsplek. 'Het idee komt van Babs Daemen van interieurwinkel Plek in Leuven. Babs heeft veel ideeën aangebracht, maar haar belangrijkste tip was: neem niet te veel interieurbeslissingen voordat je ergens woont, maar voel ter plekke aan wat je nodig hebt.'

WUIVEN DOOR HET RAAM

Aan de achterkant grenst de woning van Frieke en Joeri aan de Dijle. Grote ramen tot op de grond geven uit op de rivier. Het bewegende water is bij wijze van spreken hun achtertuin. 'Die interactie geeft enorm veel rust.' Geregeld vaart het gezin er met hun bootje op uit: 'Als we op vrijdag Jackie van school hebben gehaald, aperitieven we bij mooi weer op het water. Je kan met zo'n bootje natuurlijk niet naar Leuven, want we mogen niet door de sluizen, maar we kunnen in de twee richtingen toch meer dan een kilometer varen.' Wonen aan de Dijle betekent ook dat passanten vanaf het Dijlepad, een drijvend wandelpad, of vanuit de voorbijvarende bootjes kunnen binnenkijken in de woning. 'Toen ik daar vroeger liep, vroeg ik me wel eens af of bewoners dat niet vervelend vonden. Maar nu ik zelf zo woon, sta ik er niet meer bij stil. Als je in een stad woont, moet je je erbij neerleggen dat je een stukje privacy opgeeft. Ik vind het nu zelfs charmant als er een vriendje van mijn dochter naar ons staat te wuiven van aan de overkant.' ►

